

Mēs pieaugušie.

Stāsts būs pavisam īss, par grāmatu, ko rokās jau šķirstīju bērnībā. Neliela, kur uzzīmēts uz vāka mazs puika ar dzelteniem matiem un komēta. Jā, jā tas ir „Mazais princis”. Vidusskolā tā bija obligātā literatūra. Tajā laikā lasītais bija jālasa, lai literatūrā dabūtu vērtējumu. Vai sapratu tā autora stāstīto, diez vai. Kaut kāda pasaka jau bija. Tagad šī nelielā grāmata ir pārlapota vairākas reizes, atzīmēti citāti un varbūt pat liek aizsapņoties kā bija toreiz. Jā, toreiz, bērnībā!

Mēs kā pieaugušie aizmirstam visu skaisto. Mums interesē tikai pulkstenis un kalendārs, kurā ieskatāmies un atzīmējam lietas. Mēs steidzamies, lai paspētu. Laiks skrien un mēs auļojam tam līdzī. Bet vai bērnībā tā bija? Tad viss likās jauks un krāšņš. Rudens vēji nelikās tik strauji. Ziemas augtās kupenas bija baltas un saltas. Pavasara pali, dziedošie putni, pieneņu pūkas, vasarīgās peļķes, kuras varēja bradāt bez apaviem.

Viss bija krāsains. Ja Tev iedotu melnbaltu zīmējumu ar ziloni, kādā krāsā to krāsotu? Pelēku kā grāmatās? Vai nav skaisti, ka bērni to krāso zilu, dzeltenu vai pat rozā.

Grāmatas autors, Antuāns de Sent-Ekziperī, māca daudz citu lietu, bet šoreiz mans vēlējums skanēs tā. Baudīsim dzīvi krāsaini, tas neko nemaksā! Noliksim lietas malā un kādā siltā vasaras dienā noaujam apavus un izbradājam kādu tiko salijušu peļķi. Vai arī vienkārši apguļamies kādā ziedošā pļavā un vērojot debesis skaitām mākoņu pūkainās aitiņas. Esam kā bērni!